

Selkeys Trump'in jälkeen

Clarity in Trump's Wake

By Angelo Codevilla, 19.1.2021

Yhdysvallat on nyt klassinen oligarkia. Selkeys, jonka se on tuonut tilanteeseemme tunnustamalla tämän tosiasian, on sen ainoa hyve.

"Joko perustuslailla on merkitystä ja sitä on noudatettava ... tai se on yksinkertaisesti pergamentti näytteillä Kansallisarkistossa."

Texas v. Pennsylvania et al.

Texas v. Pennsylvania et al. ei kiistänyt sääntöjen asettamista vuoden 2020 vaaleille perustuslain vastaisesti. 10. joulukuuta 2020 korkein oikeus hylkäsi sen. Kielteytymällä puuttumasta asiaan, kun Amerikan hallitseva oligarkia palvelee itseään, tuomioistuin arkistoi Yhdysvaltojen tasavallan tasavertaisen oikeusjärjestelmän jäljellä olevat osat. Sen verran on selvää.

Vuonna 2021 sydämen lait ja tavat, jotka olivat määrittäneet Amerikan tasavallan 1700-luvulta lähtien, ovat menneisyyttä. Amerikkalaisten liikkeet ja vuorovaikutus ovat tiukkojen rajoitusten alaisia, joita kukaan ei koskaan äänestänyt. Hallitus erotteli yhteiskuntaa rankaisemalla tavallista sosiaalista kanssakäymistä ja sulkemalla siitä pois spontaanin mielipiteen nousun. Yhdessä yrityksen Amerikan kanssa se tukahduttaa mieliä valtamedian ja somen välityksellä säälimättömillä, kaiken kattavilla, identtisillä ja jatkuvasti kehittyvillä direktiiveillä. Tällä tavoin nämä oligarkit ovat julistaneet itsensä totuuden tuomareiksi, joilla on oikeus ja velvollisuus sensuroida ne, jotka ovat eri mieltä heidän kanssaan järjestelmällisesti rasistisina salaliittoteorioiden tuntijoina.

Yritykset ja itse hallitus vaativat työntekijöitä osallistumaan kokouksiin henkilökohtaisesti tunnustamaan syyllisyytensä. He koettavat saada aikaan keskinäisiä syytöksiä. Samalla kun väkivaltaiset rikolliset vapautetaan vankilasta, kuka tahansa voidaan erottaa, tai muulla tavalla tuhota hänen elämänsä hallituksen / yrityksen mielipiteiden kyseenalaistamisesta. Tämän päivän hallitsijat eivät yritä vakuuttaa. He vaativat kuuliaisuutta ja he rankaisevat.

Venäläiset ja itäsaksalaiset kommunistien Leonid Brezhnev ja Erich Honecker alaisuudessa elivät 1970-luvulla vähemmän hallitsevan luokan painostuksessa kuin tämän päivän amerikkalaiset. Ja heidän hallitsijansa olivat tarpeeksi älykkäitä ollakseen loukkaamatta heitä, heidän maatansa, tai rotuansa.

Vuonna 2015 amerikkalaiset saattoivat edelleen uskoa elävänsä tasavallassa, jossa elämän säännöt tulevat ihmisiltä heidän edustajiensa kautta. Vuonna 2021 hallitsijaluokka vetää

oikeutensa hallita itsensä asiantuntijoiksi julistaneiden erehtymättömyydestä, mikä saa barokin kuninkaiden väitteet kalpenemaan.

Tässä itseviittaavassa mielessä Yhdysvallat on nyt klassinen oligarkia.

Seuraavassa selitän, miten tämä muutos tapahtui. Selkeys, jonka se on tuonut ahdinkoomme, on sen ainoa hyve.

Oligarkia oli pitkään kasvanut Amerikan republikaanisten muotojen sisällä. Vuoden 2016 vaalit olivat valinta pitäisikö sen nousun vakiintua vai ei. Vakiintuminen oli hyvin todennäköistä. Mutta kuinka nämä vaalit ja niiden seuraukset johtivat amerikkalaisen elämän nopeaan ja perusteelliseen vallankumoukseen, riippui siitä, kuinka Donald Trump toimi katalysaattorina, joka selkiytti, antoi pontta ja valtaa versovan oligarkiamme erityispiirteille. Nämä, sekä tapa, jolla oligarkia kaappasi vallan marraskuusta 2016 marraskuuhun 2020, varmistivat, että sen hallinta on oleva tuhoisa ja todennäköisesti lyhyt. Mahdollisuus, että tasavallan elämäntapa voi kukoistaa niiden keskuudessa, jotka toivovat sitä, riippuu siitä, kuinka he hoitavat kansalaiskonfliktia, joka on nyt väistämätön.

Hallitsevasta luokasta oligarkiaksi

2000-luvun ensimmäiselle vuosikymmenelle tultaessa Amerikan tasavallasta ei ollut jäljellä paljon muuta kuin muodollisuutta. Vuonna 1942 Joseph Schumpeter'in [kirja Kapitalismi, sosialismi ja demokratia](#) kuvaili logiikkaa, jolla hallitus ja suuryritykset pyrkivät sulautumaan teoriassa sosialismiksi, käytännössä oligarkiaksi. Siihen mennessä tuo logiikka oli kuitenkin jo asettunut läntiseen maailmaan. Italian vuonna 1926 antama yrityslainsäädäntö (Law of Corporations) -fasismin peruskirja – aloitti, ei niinkään liiketoiminnan sääntelyä hallituksen toimesta, kuin näiden kahden sulauttamisen. Seuraavan vuosikymmenen aikana sitä kopioitiin enemmän tai vähemmän kaikkialla Länessä.

Amerikassa vuoden 1890 Sherman Antitrust Act -lain kirjoittajat olivat rakentaneet esteet yksityisiä oligopoleja ja monopoleja vastaan. Pitämällä yllä suuryritysten välistä kilpailua he toivoivat säilyttävänsä yksityiset vapaudet ja rajoittavansa hallituksen roolia. Suuren Laman paineet ja kiusaukset johtivat kuitenkin New Deal'in sääntöihin, jotka eivät juurikaan poikenneet Italian säännöistä.

Ei ole väliä, kuten korkein oikeus totesi jutussa *Schechter Poultry vastaan USA*, että julkisen ja yksityisen sektorin yhdistäminen ei sovi perustuslakiin. Se kasvoi kuitenkin käsityksen rinnalla, että hyvä hallitus etenee asiantuntijoiden arvioista ennemmin kuin äänestäjien valinnoista. .

Tuotannon ihmeet, joita Amerikka toi esiin toisessa maailmansodassa, näyttivät vahvistavan asian.

Presidentti Dwight D. Eisenhower, joka oli oppinut ymmärtämään suuria organisaatioita, jotka ruokkivat hallituksen valtaa ja jakavat suuria yksityisiä etuja, ei arkaillut varoittaessaan vaaroista, joita ne aiheuttavat tasavallalle. Hänen varoituksensa "sotateollisesta kompleksista", jonka hän tunsu niin hyvin, ymmärretään usein väärin varoituksena pelkästään militarismia vastaan. Hän toi kuitenkin esiin laajemman näkökulman: Julkisen ja yksityisen vallan yhdistelmät asettavat etusijalle yhtiön edut maan etujen asemesta.

Siksi Eisenhower varoitti valtion rahoittaman asiantuntemuksen voimasta. "Mahdollisuus hallita kansakunnan tutkijoita liittovaltion työllistämisen, hankkeiden jakamisen ja rahan voiman avulla on aina olemassa ja se on otettava vakavasti huomioon", hän sanoi, koska "julkisesta politiikasta voi itsessään tulla tieteellisen ja teknologisen eliitin vanki." Hallituksen rahalla voidaan valtuuttaa itseksä eliitti. Koska "sopimuksesta hallituksen kanssa tulee käytännössä korvike henkiselle uteliaisuudelle", valtion asiantuntijat voivat päätyä korvaamaan totuuden vallallaan.

Hallituksen vallan laajentuminen 1960- ja -70-luvuilla parannettaessa koulutusta, poistettaessa köyhyyttä ja nostettaessa mustia loi kaikkialla Amerikassa julkisen ja yksityisen vallan komplekseja, jotka ylittivät koko sotateollisuuden kompleksin koossa ja ennen kaikkea vaikutusvallassa.

Ajattele koulutusta. Keskiasteen jälkeinen koulutus kasvoi nelinkertaiseksi, 9 prosentista amerikkalaisia, joilla oli neljän vuoden tutkinto vuonna 1965, 36 prosenttiin vuonna 2015. College-kaupungeista tuli vaurauden ja poliittisen vallan saarekkeita. Niistä virtasi loputtomia "tutkimuksia", joiden oletettiin olevan totuuden ja viisauden erotuomareita, sekä kasvava tutkinnon suorittaneiden luokka, yhä vähemmän koulutettu, mutta yhä yhtenäisempi sosiaalipoliittisesti.

Alemmilla asteilla oppilaskohtaiset menot (pysyvästi dollareina) nousivat 3200 dollarista vuonna 1960 13400 dollariin vuonna 2015. Tämä raha ruokkii vieläkin laajempaa ja voimakkaampaa kompleksia - sellaista, johon kuuluu kirjankustantajia, hallintovirkamiehiä ja ammattiliittoja ja joka on monopolisoitunut ainakin kahden sukupolven mielet. Sen kasvaessa myös koulutusjärjestelmä irtautui äänestäjien hallinnasta: 1950-luvulla Amerikassa oli noin 83 000 julkista koulupiiriä. Tultaessa vuoteen 2015 vain noin 13 000 oli jäljellä kaksinkertaiselle väestölle. Tämän päivän vanhemmilla on monta kertaa vähemmän vaikutusta lastensa koulutukseen kuin heidän isovanhemmillaan.

Vastaavaa tapahtui kaikilla elämänaloilla. Lääketiedettä alkoivat hallita hallituksen suhde lääkefirmoihin ja sairaalayhdistyksiin. Kun amerikkalaiset menivät ostamaan autoja tai jopa hehkulamppuja ja suihkusuuttimia, he huomasivat, että heidän valintojaan rajoittivat hallituksen, teollisuuden ja vakuutusyhtiöiden väliset sopimukset. Nämä yhteisöt pitivät toisiaan oligarkkijärjestelmän "sidosryhminä". Heillä oli kuitenkin yhä vähemmän tarvetta ottaa huomioon pelkät kansalaiset jossakin sellaisessa, josta oli tulossa tasavalta vain nimellisesti. Kun 1900-luku lähestyi loppuaan, niin mihin tahansa kansalaiset katsoivatkin, he näkivät hallituksen ja sen valtuuttamat yksiköt, joihin heillä oli yhä vähemmän sananvaltaa ja jotka hallitsivat yhä

vähäisemmällä tilintekovelvollisuudella ja joiden asenne heitä kohtaan oli yhä vähemmän ystävällinen.

Muodollisuudet saivat lähteä viimeiseksi. Siitä saakka, kun Magna Carta allekirjoitettiin vuonna 1215 jKr. hallitsijoiden riippuvuus kansalaisten suostumuksesta menojen suhteen on ollut olennaista rajoitetulle hallitukselle. Yhdysvaltain perustuslain I artiklan jakso 9 vahvistaa tämän periaatteen. Kongressin käytäntö ilmensi sitä. Laskujen ja menojen yksityiskohdat alistettiin julkisille kuulemisille ja äänestyksille alakomiteoissa, komiteoissa ja molemmissa huoneissa. Mutta alkaen 1980-luvun alusta ja huipentuen vuoteen 2007 Yhdysvaltain hallitus hylkäsi määräraha-prosessin.

Vuoteen 1981 asti kongressi oli käyttänyt "jatkuvia päätöksiä" jatkaakseen hallituksen operaatioiden rahoitusta ennallaan, kunnes säännölliset määrärahat voitiin varata. Sen jälkeen, kun kongressin johtajat oppivat, kuinka helppoa on käyttää tätä konstia välttääkseen tekemistensä altistamisen julkiselle tutkinnalle, he säätivät ja määräisivät julkisuudessa yhä vähemmän ja panivat kongressin tuotokset yhä enemmän jatkuviin päätöksiin eli kokooma-asiakirjoihin, jotka koskivat biljoonia dollareita ja käsittivät tuhansia sivuja, joita edustajat ja senaattorit eivät pystyneet lukemaan ja esitettiin heille ainoana vaihtoehtona "hallituksen alasajolle." Tämä - nyt Yhdysvaltain hallituksen normaali toimintamenettely - antaa oligarkian "sidosryhmille" mahdollisuuden neuvotella sisäiset järjestelynsä vapaana vastuusta kansalaisille. Se on käytännössä 1. artiklan 9. osan - ja itsensä Magna Carta'n - poistaminen. 2000-luvulla amerikkalaisten luottamus hallitukseen romahti, kun he - sekä poliittisessa vasemmistossa että oikeistossa - tajusivat, että vallassa olevat eivät juuri välittäneet heistä. Kun he katselivat yritysten ja voittoa tavoittelemattomien virkamiesten tekevän kauppaa paikoista julkisten virkamiesten ja poliitikkojen kanssa samalla rikastuen, he tunsivat köyhtymistä ja voimattomuutta. Koska hallitseva luokka käsitti republikaanit ja demokraatit, vaaleilla ei ollut merkitystä. Vuosien 2008 ja 2012 presidentinvaalit korostivat, että kuka tahansa voittaa, niin samat ihmiset ovat vastuussa ja että varallisuuden ja vallan jakaminen sidosryhmien kesken jatkuu.

Oikeistolaiset amerikkalaiset olivat erityisen loukkaantuneita, koska oligarkia oli kulttuurillisesti yhdistynyt halveksimaan länsimaista sivilisaatiota yleensä ja varsinkin heitä itseään. Kulttuurisota, jota se kävi muualla Amerikassa, kiihdytti vastustusta, mutta se myös vähensi omaa keskittymistään vakauttaviin hyödyllisiin järjestelyihin.

Tultaessa vuoteen 2016 Amerikka oli jo menossa vallankumouksen klassisiin sykleihin. Instituutioiden näivettyminen, republikaanisten tottumusten väheneminen ja lisääntyvä, keskinäinen epäkunnioitus sellaisten luokkien välillä, joilla on vähemmän yhteistä kulttuurillisesti, jotka lisääntyvästi eivät pidä toisistaan ja ilmentävät toisistaan enemmän poikkeavia elämäntapoja, kuin 1800-luvun pohjois- ja etelävaltioiden asukkaat, joilta estettiin palaaminen perinteiseen tasavaltalaiseen elämään. Vaalit päättaisivät voisiko oligarkia vakiintua. Vielä

tärkeämpää on, että ne vaikuttaisivat nopeuteen, jolla vallankumouksen kurimus kuljettaisi maata ja siihen liittyvän väkivallan määrää.

Trump -katalysaattori

Vuoteen 2015 mennessä Amerikan haasteen oikea puoli orastavalle oligarkialle oli väistämätön. Trump ei ollut väistämätön. Senaattori Ted Cruz (R-Texas) oli alkanut olla perusteellinen haaste "sidosryhmille", joita useimmat amerikkalaiset eivät arvostaneet. Ehdokas Trump oli kiehtovampi show-mies. Hänen suosionsa johtui hänen valmiudestaan halveksia heitä ääneen. Koska muut 16 republikaanien ehdokasta kampanjoivat erilaisilla perusteilla, kukaan toinen ei saanut mahdollisuutta. Voitto niin täysinäisellä kentällä riippui väistämättä siitä, milloin vähäisempi ehdokas vetäytyi, tai ei vetäytynyt. Valinta ei koskaan ollut vain Trump'in ja Cruz'in välinen.

Trump'in ehdokkuus sai aikaan raivokkaan vastustuksen lähinnä siksi, että koko hallitseva luokka tunnisti, että toisin kuin McCain vuonna 2008 ja Romney vuonna 2012, hän todella mobilisoi miljoonia amerikkalaisia vastustamaan järjestelyjä, joiden varassa hallitseva luokka elää, liikkuu ja on olemassa. Koska Cruz'in ehdokkuus edusti samaa uhkaa, hän olisi melko varmasti herättänyt yhtä voimakasta omahyväistä vihaa. Häntä koskevat ilkeät kertomukset olisi voitu tehdä koko kankaasta yhtä helposti kuin Trump'ista.

Mutta Trump'in todelliset erityispiirteet antoivat oligarkialle mahdollisuuden antaa vaikutelma, että sen kampanja koski hänen henkilöään, hänen sovinnaisen normien julkista pilkkaamistaan, eikä heidän oman valtansa ja varallisuutensa säilyttämistä. Tärkein seuraus hallitsevan luokan ehdokas Trump'in vastustamisesta oli vakuuttaa itsensä ja sitten kannattajansa, että hänen kukistamisensa oli niin tärkeää, että se laillisti ja todella saneli kaiken, syrjäyttäen kaikki lait ja itse totuuden.

Tietyt yksilöt eivät olleet oligarkian huolen aihe. Vuonna 2008, kun Barack Obama kampanjoi Hillary Clinton'ia ja John McCain'ia vastaan – ihan eri maata kuin Trump - hän viittasi ongelman juurena niihin amerikkalaisiin, jotka "takertuvat Jumalaan ja aseisiin". Clinton'in vuonna 2016 tekemä huomautus, jonka mukaan Trump'in kannattajat olivat "surkimusten kori" - rasisteja, seksistejä, homofobeja jne.- ilmaisivat vain sen, mikä oli pitkään ollut oligarkian yksimielinen arvio useimmista amerikkalaisista. Näiden amerikkalaisten työntäminen mahdollisimman kauas vallan kahvoista ja kohtelemisensa vähemmän kuin kansalaisina, oli jo tullut heille oikeudenmukaisuuden ja oikeuden määritelmäksi.

Donald Trump - hänen mahtipontinen liioitteleva tyyliinsä, taipumuksensa pelata vilunkia totuuden kustannuksella, jopa valehdella loukatessaan kohteitaan - sopi täydellisesti oligarkian kuvaan hänen kannattajistaan ja antoi laillisuuden väriä täysin laittomalle salaiselle sopimukselle

hallituksessa olevien oligarkian jäsenten ja Trump'ia vastustavien demokraattisen puolueen jäsenten välillä.

Niinpä FBI ja CIA , yhdessä valtamedian ja demokraattisen puolueen kanssa, vakoilevat ehdokas Trump'ia keksien ja sepittäen kaikenlaista häntä koskevaa synteettistä likaa. Siitä huolimatta, yleiseksi hämmästykseksi, hän voitti, tai pikemminkin oligarkia hävisi vuoden 2016 vaaleissa.

Vastustaakseen Trump'ia oligarkian vertailukelvottomat jäsenet olivat jo syrjäyttäneet lakeja, totuutta jne. Ymmärrys, että presidentin mahtavat valtuudet lepäsivät nyt hänen käsissään, edisti kokonaisvaltaista painostusta ja vastustamista. Trump'in erityispiirteet auttoivat tekemään siitä paljon menestyksellisemmän, kuin kukaan olisi osannut kuvitella.

"Haukkuvat koirat eivät pure"

Tämän havainnon soveltaminen ehdokas Trump'in liioitteluun ehdotti, että presidentti Trump saattoi kärsiä sellaisesta, jota Theodore Roosevelt kutsui itsetuhoisimmaksi tottumukseksi, joka yhdistää "hillitsemättömän kielen ja valmistautumattoman käden". Ja itse asiassa presidentti Trump ei erottanut eikä asettanut syytteeseen James Comey'a eikä muitakaan tiedusteluviranomaisia, jotka olivat johtaneet hänen kampanjansa valvontaa. Hän kiitti heitä ja antoi suostutella itsensä erottamaan kansallinen turvallisuusneuvonantajansa kenraali Michael Flynn, joka seiso i häntä vastustavien tiedusteluvirastojen suunnitelmien tiellä. Hän ei myöskään julkistanut kaikkia lainvastaisuuksiin liittyviä asiakirjoja.

Neljä vuotta myöhemmin hän lähti virasta noiden asiakirjojen ollessa edelleen sinetöityjä. Hän kritisoi virkamiehiä, joihin hänellä oli absoluuttinen valta, erityisesti CIA:n Gina Haspel'ia, joka todennäköisesti teki rikoksen vakoillessaan hänen ehdokkuuttaan, mutta jätti heidät virkaan. Muutamia päiviä oman virkaanastumisensa jälkeen hän kärsi, että CIA poisti luvat yhdeltä hänen nimittämältään, koska tämä kritisoi CIA:ta. Jokainen virkansa arvoinen presidentti olisi erottanut koko päätöksen tehneen virkamiesketjun. Sen sijaan hän nimitti näihin virastoihin heille uskollisia ja itselleen vihamielisiä ihmisiä.

Samalla tavalla hän toimi muidenkin virastojen kanssa. Hänen ensimmäinen ulkoministerinsä, puolustusministerinsä ja kansallinen turvallisuusneuvonantajansa pilkkasivat häntä julkisesti. Elokuussa 2017, hän piti heidän käskystään valtakunnallisesti televisioidun puheen, jossa hän kiitti heitä siitä, että he osoittivat hänelle, että hän oli ollut väärässä vastustaessaan Lähi-Idässä meneillään olevaa sotaa. Hän haukkui Wall Street'iä, mutta jätti koskemattomaksi verolain "voitonjako-osuuden", joka on paljolti ansaitsemattoman varallisuuden lähde. Hän tarttui oikeudelliseen porsaanreikään, jonka avulla Google, Facebook ja Twitter sensuroivat sisältöä ilman rangaistusta, mutta ei tehnyt mitään sen sulkemiseksi. Jo tammikuun 2017 loppuun

mennessä oli selvää, ettei kenenkään Washington'issa tarvinnut pelätä Trump'ia. Kun hän lähti virasta, Washington nauroi hänelle.

Trump ei myöskään suojellut kannattajiaan. Hän esimerkiksi jakoi heidän kaunansa siitä, että heidät määrättiin osallistumaan työpaikkaistuntoihin koskien heidän "rasismiaan". Kuitenkin vasta viimeisten virkakuukausiensa aikana hän kielsi käytännön liittovaltion hallituksessa. Hän ei koskaan kieltänyt sopimuksia yritysten kanssa, jotka vaativat tällaisia istuntoja.

Kun oligarkia ryhtyi torjumaan vuoden 2016 äänestäjien yritystä pysäyttää vallan vakiinnuttaminen, Trump oli vakuuttanut heille, ettei heitä estetä, kun he tekivät niin, eivätkä joudu maksamaan hintaa. Donald Trump ei ole vastuussa oligarkian vallasta. Hän oli kuitenkin sille välttämätön.

[#Resistance](#) keräsi hallitsevan luokan kaikki osat toisiaan tukeviin ponnistuksiin. Mikään ei niin kannusta, vahvista tai näennäisesti oikeuta äärimmäisiä tunteita, kuin se, että on osa yksimielistä kuoroa, joukkoa, porukkaa – varsinkin, kun kaikki voivat olla varmoja, että toimivat turvallisesti, perusteettomasti. Menestys vahvistaa heitä. [#Resistance](#) vaali tunnetta hallitsevan luokan jäsenissä, että he ovat oikeampia, ylempiä ja oikeutetumpia, kuin mitä olivat koskaan kuvitelleet. Se sai miljoonat ihmiset tuntemaan itsensä isommiksi ja paremmiksi kuin koskaan.

Logiikka ja toimintahäiriö

"Surkimusten" halveksunta yhdisti ja virkisti amerikkalaisen yhteiskunnan osia, joilla erossa tuottoisista yhteyksistään hallitukseen ei ole mitään yhteistä ja usein on toisistaan poikkeavat edut. Tuo viha, tuo päättäväisyys tuntee ylemmyyttä "surkimuksiin" polkemalla heitä, on "intersektionaalisuus", liima, joka sitoo esimerkiksi Wall Street'in kupongin leikkaajia, mediaväkeä, julkisten palveluliittojen virkamiehiä, sukupuolitutkimuksen professoreita, kaikenlaisia hallintomiehiä, radikaaleja feministejä, rotu- ja etnisiä aktivisteja jne. [#Resistance](#) kasvoi herättämällä nämä ryhmät valtuuksiin ja etuoikeuksiin, joihin he kuvittelevat heidän ylivoimaisen arvonsa oikeuttavan heidät, vihaamaan jokaista, joka ei jo etukäteen alistu.

Hallitsevan luokan tuomarit ylläpitivät jokaista byrokraattista vastustusta Trump'in hallinnolle. Tuhannet samanlaiset äänet valtamediassa toistivat jokaista syytöstä, jokaista vihjailua, tauotta ja kyseenalaistamatta. [#Resistance](#) antoi hallitsevalle luokalle politiikan väittää, että Trump'in ja hänen äänestäjiensä rasismi ja joukko muita väärinkäytöksiä tekivät heistä henkilökohtaisesti laittomia. Jokaisessa vastakkainasettelussa hallitseva luokka katsoi nämä oletetut valkoisen ylivallan kannattajat järjestelmällisesti vääriksi. Vuoteen 2018 mennessä hallitseva luokka oli tosiasiaa asettanut "surkimukset" lain suojan ulkopuolelle. Vuoteen 2020 mennessä heidät

voidaan erottaa pikkujutusta, käydä heidän päällensä kaduilla, asettaa syytteeseen epäiltyinä pahoista asenteista ja jopa itsensä puolustamisesta.

Koska jokaikinen osa hallitsevan koalition käsityksestä sen suhteen, mikä voisi lieventää sen epäkohtia, kehittyy ilman luonnollista rajaa, niin tämä logiikka on yhtä kyltymätön kuin voimakaskin. Se on myös luonnostaan tuhoisa oligarkialle.

Vallan aineellisten kylkiäisten nauttiminen on klassinen oligarkian päämäärän määritelmä. Voitettuaan vallan ihmisiin menestyneet oligarkiat hoivaavat ympäristöä, jossa ne voivat elää rauhassa ja tuottavasti. Oligarkia, kuten kaikki hallintojärjestelmät, ei voi selviytyä, jos se toimii niin, että ihmiset eivät ymmärrä toisiaan (at cross-purposes). Mutta oligarkia, joka otti vallan Amerikassa vuosien 2016 ja 2020 välillä, on sitoutunut loputtomaan yhä suuremman vallan takavarikoimiseen ja yhä suuremman rangaistuksen langettamiseen - sodassa kansaa vastaan ilman nähtävissä olevaa loppua. Se on selvästikin vastoin sitä, mitä Wall Streetin porhot tai byrokraattien joukot tai yliopistojohtajat tai vanhemmat professorit haluavat. Sitä kuitenkin haluavat ihmiset, jotka käyttävät "intersektionaalisia" intohimoja, jotka asettavat oligarkian valtaan.

Kun oligarkian jokainen osa, jokainen elin raivosivat kaikkea Trump'ia kannattavaa vastaan, se teki itsensä vähemmän houkuttelevaksi yleisölle juuri kun Trump'in taloudellisen toiminnan eri kannustimet myötävaikuttivat tuntuva vaurauden lisääntymistä. Siksi tultaessa vuoden 2019 loppuun oli todennäköistä, että Trump valittaisiin uudelleen. Sitten tuli COVID-19.

COVID [Fortuna](#)

COVID-19 ei ole mikään rutto. Vaikka se on aika tarttuva, sen tartunta / kuolleisuus -aste (IFR), noin 0,01 prosenttia, on keskiverto flunssan luokkaa ja sen vaikutukset ovat yleensä niin lieviä, että suurin osa tartunnan saaneista ei tiedä sitä.

Kuten kaikki infektiot, se on tappava niille, joita muut syyt ovat vakavasti heikentäneet. Se ei muuttanut amerikkalaista elämää tappamalla ihmisiä, vaan sitä koskevalla pelolla, jonka oligarkiamme pakatoi ja välitti. *Fortuna*, kuten Machiavelli meille muistuttaa, on luonnostaan alistuva jokaiselle, joka taivuttelee häntä toiveisiinsa. Pelot ja niiden mahdollistamat rajoitukset eivät koskeneet terveyttä – mikä näkyy siitä, että ne, jotka niitä välittivät ja määräisivät, eivät soveltaneet niitä itseensä. Ne koskivat valtaa toisten yli.

COVIDin politisointi alkoi helmikuussa 2020, kun Maailman Terveysjärjestö - jota johtaa Kiinalle uskollinen etiopialainen byrokraatti - hyväksyi ei-tieteellisen tutkijan Bill Gates'in suosituksesta vertaisarvioimattoman infektio-testin. Testin tärkein ominaisuus on, että sen positiivisten ja negatiivisten tulosten suhde riippuu syklien lukumäärästä, joiden läpi näyte ajetaan. Enemmän syklejä, enemmän positiivisia tuloksia. Näinollen jokainen testituloks on "pehmeä" luku. Toiseksi WHO ja siihen liittyvät kansalliset järjestöt, kuten U.S. Centers for Disease Control (CDC), raportoivat COVIDin leviämisen toisella "pehmeällä" luvulla: "vahvistetut tapaukset". Toisin sanoen sairastuneet henkilöt, jotka on testattu positiivisiksi viruksen suhteen.

Kun tämä luku liittyy sellaisten henkilöiden lukumäärään, jotka sitten kuolevat, suhde - hiukan viiden prosentin yläpuolella - vihjaa, että COVID tappaa yhden 20:stä, joita se koskettaa. Mutta se on vieläkin pehmeämpi luku, koska näihin kuolemiin sisältyvät ne, jotka kuolevat COVIDin kanssa eikä siihen, samoin kuin ne, *joilla on voinut olla* COVID. Pyramidoimalla tällaisia pehmeitä lukuja matemaattiset mallintajat ennustivat miljoonia kuolemia. Pelottavaa varovaiselle, mutta puhtaalle fantasialle. Pyramidoimalla tällaisia pehmeitä lukuja matemaattiset mallintajat ennustivat miljoonia kuolemia. Pelottavaa tietämättömille, mutta se on puhdasta fantasiaa.

Esimerkiksi [U.S. Institute for Health Metrics and Evaluation](#) (IHME), joka mallinsi arvovaltaiset ennusteet, joihin Yhdysvaltojen sulkemiset perustuivat, ennusti myös COVID19 -kuolemat Ruotsille, joka ei sulkenut. Toukokuun 3. päivänä IHME ennusti, että seuraavien kahden viikon sisällä Ruotsi kärsisi 2800 COVID-kuolemaa päivässä. Toteutunut luku oli 38. COVID-raportointi ei ole koskaan lakannut koostumasta luvuista, jotka ovat yhtä pelottavia kuin pehmeitäkin.

Lukutaitoiset tietävät, että kun tarttuva tauti tulee väestöön, mikään ei voi estää sitä tartuttamasta koko väestöä, ennenkuin enemmistö on kehittänyt vasta-aineita tartunnan saatuaan – ns. laumaimmunitaati. Mutta pelko saa ihmiset valtuuttamaan turvallisuutta lupaavat riippumatta siitä, kuinka tyhjiä lupaukset ovat. Media painosti hallituksia *tekemään jotakin*. *Wall Street Journal*'in Peggy Noonan kirkui "Älä panikoi, on kauhea neuvo." Lääketeollisuus ja sen Wall Street -tukijat kuolasivat mahdollisuudesta saada miljardeja hallituksen rahaa uusille lääkkeille ja rokotteille. Ei väliä, ettei miljoonien ihmisten ole kovin järkevää hyväksyä rokotteen ei-vähäinen riski suojautuakseen virukselta, jolla on vain vähäisiä seurauksia heille itselleen. Kaikenlaiset virkamiehet kaipasivat käyttää valtaa ilman vastuuta.

Koska voima murskata yleisön vastustus itseään kohtaan on oligarkian yksimielinen fokus, se pystyi taivuttamaan COVID-pelot tähän tarkoitukseen. Siten se keräsi enemmän valtaa ja enemmän seurauksia, kuin oligarkit olisivat osanneet kuvitellakaan.

Mutta vain presidentti Trumpin hyväntahtoisuus teki tämän mahdolliseksi. Hänen viestinsä amerikkalaisille oli ollut olla panikoimatta, olla tietoisia tieteellisistä tosiasioista - et voi pysäyttää

sitä, eikä se ole niin paha - samalla lieventäen sen vaikutuksia haavoittuvissa väestöissä. Mutta 15. maaliskuuta Trump taipui ja suostui neuvomaan ihmisiä keskeyttämään normaali elämä kahdeksi viikoksi "leviämisen hidastamiseksi", että sairaalat eivät hukkuisi. Kaksi viikkoa myöhemmin *New York Times* raakkui, että Trump'ia, jolle oli kerrottu, että "sadat tuhannet amerikkalaiset voisivat kuolla, jos maa avataan uudelleen liian aikaisin", oli hoputettu "hylkäämään tavoitteensa avata maa uudelleen pääsiäisenä". Hän suostui tukemaan "asiantuntijoiden" määritelmää, mitä "pian" voisi tarkoittaa. Valtuuttamalla kompleksin, johon kuului hallitus, teollisuus ja hyväuskoinen media asiantuntijoineen Trump validoi heidän suunnitelmansa käyttää COVIDia keinona valtansa kasvattamiseksi.

Takavarikoituaan valtuudet oligarkit käyttivät niitä aseina panemaan sekaisin ja hajottamaan amerikkalaisen yhteiskunnan ne osat, joita eivät voineet hallita.

Sulkemisten ja sosiaalisen etäännyttämisen taloudelliset vaikutukset aiheuttivat ilmeistä tuskaa. Kymmenet miljoonat pienyritykset joutuivat lopettamaan toiminnan, tai vähentämään sitä radikaalisti. Yli 40 miljoonaa amerikkalaista haki työttömyysavustusta. Lukemattomien miljoonien viljelijöiden ja ammattilaisten tuotteiden ja työn arvo laski. Miljoonien urat ja unelmat, jotka olivat työelämässä toteutuneet, tuhoutuivat. Suuryritykset ja hallitus ottivat haltuunsa heidän toimintonsa. Yhdeksässä kuukaudessa COVID-19 oli tuottanut 28 uutta miljardööriä.

Seuraus oli samanaikainen ruuan ylijäämä ja niukkuus, koska sulkemiset sulkivat useimmat ravintolat ja hotellit. Kun kysyntä muuttui tavalla, joka teki jakeluverkkojen ja jalostuslaitosten mahdottomaksi sopeutua saumattomasti, niin miljoonat gallonat maitoa kaadettiin viemäriin, miljoonat kanat, miljardit munat ja kymmenet tuhannet siat ja naudat tuhottiin, hehtaareittain vihanneksia ja tonneittain hedelmiä kynnettiin maan alle. Hinnat markkinoilla nousivat. Henkilöt, joilta oli viety työ ja joilla oli nyt vähemmän rahaa maksaa korkeampia hintoja yrittivät ruokkia perheitään. Tämä alensi lukemattomat itsensä elättävät kansalaiset anelijoiksi. Vähentämällä tarkoituksella väestön saatavissa olevaa ruuan tarjontaa Yhdysvaltain hallitus liittyi Stalinin Neuvostoliiton ja Castron Kuuban kaltaisiin verisiin riveihin.

Mutta mikään näistä ei ollut koskaan sulkenut koko maan koko terveydenhoitoa vain yhden taudin hoitamiseksi. Sairaalat seisoivat lähes tyhjinä selvitettyään kerrokset (tietämättään) odotetulle COVID-tulvalle. Ensiapuhuoneet suljettiin ihmisparoilta, jotka saavat siellä rutiinihoitoa. Unohda hammaslääketiede. Useimmat amerikkalaiset jäivät ilman lääketieteellistä hoitoa. suurimmaksi osaksi vuotta. Koska ihmisten ruumiilliset ongelmat eivät ole ottaneet vastaavaa lomaa, on mahdotonta arvioida, kuinka paljon kärsimystä ja kuolemaa tämä lääketieteellisen hoidon puute on aiheuttanut ja vielä aiheuttaa.

Oligarkian kaiken toiminnan jakamisella "välttämättömään" - mikä tarkoittaa sallittua - ja "ei-välttämättömään" - haluttaessa kuristettavissa - oli vähemmän ilmeisiä, mutta sitäkin tuhoisampia vaikutuksia. Yksityiset kerhot samoin kuin kaikki yli viiden tai kymmenen hengen kokoontumiset kiellettiin. Seurakuntia kiellettiin pitämästä jumalanpalveluksia tai jatkamasta sosiaalisia toimintoja.

Julkisissa rakennuksissa ja myymälöissä sekä usein myös kaduilla toteutettu "sosiaalinen etäännyttäminen" ja maskipakko tekivät melkein mahdottomaksi ihmisten välisen vapaan kommunikoinnin. Siten se osa amerikkalaista yhteiskuntaa, jota oligarkia ei hallinnut suoraan, oli jaettu ja sen jäsenet jätetty yksin kohtaamaan vastuuttomia valtaoikeuksia, joista heidän oli oltava riippuvaisia.

Samaan aikaan mediasta tuli oligarkian PR-osasto. Hyvin paljon käyttäen tavanomaista kaupallista mainontaa, se takoi jakeluun oligarkian linjan, että COVID-rajoitukset ovat hyviä, jopa hienoja (cool). Nämä rajoitukset vähensivät amerikkalaisten käytettävissä olevat ideat siihen, mitä joukkoviestimet välittävät ja some sallii. Jo huhtikuuhun 2020 mennessä ne käyttivät sellaista, josta oli tullut lähes monopoliasema ihmistenvälisessä viestinnässä sensuroimaan sellaista viestintää, jota eivät hyväksy. Poliittiset valvojat ottivat itselleen jopa oikeuden peruuttaa merkittävien lääkäreiden COVIDia koskevat lausunnot, joita pitivät "harhaanjohtavina". Tämä tietysti petti teknojättien alkuperäisen lupauksen yleisestä pääsystä. Se on myös perustuslain vastainen. (Jutussa *Marsh vastaan Alabama*, joka päätettiin vuonna 1946, Korkein Oikeus kielsi yksityisiä puolueita toimimasta *tosiasiallisina hallituksina*.) Koska nämä yritykset tekivät sen yksimielisesti, ne rikkoivat myös vuoden 1890 Shermanin kilpailulakia (Sherman Antitrust Act). Mutta hallitseva luokka, josta oli tullut oligarkia, kehui kaikkia heidän sellaisten asioiden estämisiään, jotka voisivat edistää konservatiivien etuja ja olla hankalia heidän omille ehdokkailleen.

Yksityiset yhteisöt, jotka käyttävät julkista valtaa koordinoitusti keskenään tarvitsematta noudattaa hallituksen perustuslaillisia rajoituksia, on hyvä määritelmä oligarkialle. Oligarkia oli lisääntyvästi ottanut vallan valmistauduttaessa vuoden 2020 vaaleihin. Niiden jälkimainingeissa se yrittäisi tukehduttaa Amerikan.

Ääntenlaskijoiden suvereniteetti

Oligarkian lähitavoite estää vuoden 2020 presidentinvaaleja vahvistamasta edellisten vaalien tulosta, ylitti kaikki muut tavoitteet. Valtuudet, jotka se oli kaapannut COVIDin varjossa lisänä ylettömään määrään, joita se oli käyttänyt sitten vuoden 2016 alun, olivat varmasti kyykyttäneet oppositiota. Mutta marraskuun 2020 lähestyessä kukaan ei voinut olla varma, kuinka paljon se oli myös antanut puhtia.

Harvat olivat tyytyväisiä sulkemisiin. Oli myös varmaa, että monet olivat tyytymättömiä siihen, että heitä kutsuttiin systemaattisesti rasisteiksi. Valtuuksistaan huolimatta oligarkia ei voinut olla varma, kuinka ihmiset äänestäisivät. Siksi se toimi ottaakseen presidentinvaalien tuloksen pois äänestäjien käsistä ja asettaakseen sen mahdollisimman paljon jäsentensä käsiin, jotka *laskisivat* äänet.

Perinteisissä äänestysmenettelyissä on tarkoitus, että äänten laskijoille ei jää mitään harkintavaltaa. Yksilöt saavat ja heittävät äänestysliput fyysiseen tai sähköiseen laatikkoon vasta osoitettuaan niiden rekisteröimistä vastaavan henkilöllisyyden. Vaalien vastapuolia edustavat henkilöt avaavat äänestyslaatikot ja laskevat niiden sisällön. Äänestykseen rekisteröidyt henkilöt voivat äänestää postitse pyytämällä äänestyslipun, jonka myöntämistä ja kuittia verrataan heidän rekisteröintiinsä. Heidän äänestyslippunsa lasketaan samalla kaksipuolueellisella tavalla.

Demokraattinen puolue oli jo pitkään painostanut korvaamaan yleisen äänestämisen postitse - mikä tarkoittaa, että äänestysliput lähetettäisiin kaikille rekisteröidyille äänestäjille, joissakin osavaltioissa kaikille, joilla on ajokortti, pyysivät he niitä, tai eivät ja riippumatta siitä, asuivatko nämä henkilöt edelleen luetteloissa olevassa osoitteessa, tai olivatko edes elossa. Äänestysliput saapuisivat lopulta laskentakeskuksiin joko postitse, pudotuslaatikoista tai "harvesterien" kautta, jotka hakisivat ne täytettyinä äänestäjiltä ja voisivat jopa auttaa heitä täyttämään ne. Turvallisuus, jos sellaista olisi, koostuisi koneellisesti verrattavista allekirjoituksista äänestyslipussa ja kirjekuoreissa, jossa se oli tullut. Vertailukoneen ohjelmisto voidaan asettaa suuremmalle tai pienemmälle herkkyydelle.

Mutta vaalien vastapuolten edustajien laskemien äänestyslippujen tarkastuksen lopettaminen poistaa viimeisen mahdollisuuden varmistaa, että äänestyslippu on tullut oikealta henkilöltä, jonka tahtoa sen on tarkoitus edustaa. Kun yhteys äänestyslipun ja kelpuutetun henkilön välillä on katkennut, mikään ei estä vaaliprosessista vastaavia jättämästä pois ja sisällyttämästä suuria määriä äänestyslippuja valintansa mukaan. Laskijoista tulee tuomareita.

Oikeuskansleri William Barr huomautti selvästi: kuka tahansa, Amerikassa tai ulkomailla, voi tulostaa minkä tahansa määrän lippuja, merkitä ne ja toimittaa ne laskettavaksi kenelle tahansa, joka on halukas hyväksymään ne ja ajamaan ne heidän koneidensa läpi. Koska laskijat tavallisesti hävittävät kirjekuoret, joissa äänestysliput saapuvat - estäen siten mahdollisuuden jäljittää äänestyslipun yhteys äänestäjään - he voivat jopa heittää pois fiktion, että allekirjoitettuja kirjekuoria on koskaan ollutkaan. Tämä pätee erityisesti myöhään löydettyihin äänestyslippuihin. Kuka tietää mistä ne tulivat? Kuka välittää tietää?

Vain muutamassa yhden puolueen demokraattisessa osavaltiossa oli lailla vahvistettu yleinen postiäänestys. Muualla, varsinkin niissä osavaltioissa, jotka olisivat varmasti taistelulentä presidentinvaaleissa, postitusäänestys otettiin käyttöön erilaisilla toimeenpano- tai oikeustoimilla. Kysymykset oikeasta ja väärästä sivuun, mutta perustuslain II artiklan 1 jakson sanat - "Kukin valtio nimittää sellaisella tavalla, *kuin sen lainsäätävä voi ohjata*" – tekevät tällaisista toimista perustuslainvastaisia. Lisäksi näissä osavaltioissa - Georgia'ssa, Pennsylvania'ssa, Michigan'issa ja Wisconsin'issa - ääntenlaskenta väkirikkoimmassa lääneissä on lujasti demokraattisen puolueen pomojen käsissä, joilla on hyvin dokumentoitu petoshistoria.

Kenellekään ei ollut yllätys, että demokraattisen ehdokkaan superenemmistöt juuri näissä lääneissä ja valtioissa ratkaisivat vuoden 2020 presidentinvaalit. Trump'in osuus äänistä kyllä laski

tietyissä lähiöissä, mutta Trump sai noin 11 miljoonaa ääntä enemmän vuonna 2020 kuin neljä vuotta aikaisemmin ja melkein kaksinkertaisti mustilta saamiensa äänten osuuden. Demokraattien noin 15 miljoonan äänen voitto tuli yksinomaan postitetuista äänestyslipuista ja heidän voittonsa vaalikollegiossa tuli yksinomaan näissä korruptoituneissa lääneissä kasaantuneista superenemmistöistä - ainoista paikoista, joissa Trump'in osuutta mustien äänistä leikattiin kolmella neljänneksellä. Ajattelivatko ihmiset siellä todella niin eri tavalla?

Tämä ei ole oikea paikka kertoa luettelosta valaehdoista todistuksia, joita vannoivat väärästä valasta annettavan rangaistuksen alaisina henkilöt, jotka tarkkailivat äänestyslippujen sullomista, eikä peräkkäisten äänierien tilastollisista poikkeamista, jotka suosivat Biden'ia Trump'in kustannuksella täsmälleen samoilla määrillä, rypistymättömistä (s.o. ei koskaan postitettu) laskentakoneisiin syötetyistä äänestyslipuista eikä Georgialaisesta videosta, jolla matkalaukullisia äänestyslipukkeita otetaan pöytien alta ja asetetaan laskentakoneisiin senjälkeen, kun republikaanien tarkkailijat on ajettu ulos. Riittäköön, kun huomautan, että viittaukset näihin tapahtumiin on haettu Internetistä. On tärkeämpää pitää mielessä, että Amerikassa ennen vuotta 2020 annetut valaehdoiset todistukset rikosten tekemisestä olivat poikkeuksetta todennäköinen syy oikeudellisiin, syyttämiseen liittyviin, tai lainsäädännöllisiin tutkimuksiin. Nyt kuitenkin ensimmäistä kertaa Amerikassa hallitseva luokka hylkäsi heidät sanoen: "Teillä ei ole todisteita!" Eräs tuomari (Georgia'n Stacey Abrams'in sisar) katsoi, että vaikka joku kertoo Yhdysvaltojen postilaitokselle muuttaneensa, hänen vanha osoitteensa on hänelle edelleen laillinen peruste äänestää. On varmaa, että todiste rikoksesta on mahdoton tällaisten tuomareiden kanssa ilman valaehdoista todistusta tai haastamisvaltuuksia.

Aivan yhtä tärkeää on, että republikaanit yleensä ja erityisesti Trump'in Valkoinen Talo kantavat suuren vastuun siitä, että eivät ole kyseenalaistaneet sellaisten toteuttamistoimien ja suostumusasetusten selvää lainvastaisuutta, mikä mahdollisti luonnostaan turvattomat postitusmenettelyt reaaliajassa, kun niihin syyllistyi tärkeissä valtioissa. Mitään tosiasioita ei ollut kysymyksessä. Vain laki. Perustuslakirikkomukset olivat kiistattomia.

Pennsylvania ym. vastasivat Texasin myöhäiseen oikeusjuttuun perustelemalla, että se vaati hyvässä uskossa annettujen äänten mitätöimistä. Totta. Mutta Texas perusteli, että perustuslain vastaisesti toteutettujen vaalien tulosten hyväksyminen vei arvon annetuilta ääniltä Teksasin kaltaisissa valtioissa, joka oli pitänyt vaalit perustuslaillisella tavalla. Myös totta. Ilman kommentteja Korkein Oikeus päätti etuoikeuttaa joukon äänestäjiä oligarkian puolella sen vastustajien kustannuksella. Jos oikeusjuttu olisi tullut hyvissä ajoin ennen vaaleja, tällaista valintaa ei olisi ollut. Tyypillisesti Trump'in hallinto mahtaili toiminnan asemesta.

Oligarkia ratsastaa tiikereillään

Vuoden 2020 vaalien voittaminen oli ollut tavoite, jonka takana oligarkia oli yhdistynyt viiden edellisen vuoden aikana. Vuonna 2021 oligarkia käy yhteiskuntapoliittista sotaa muuta Amerikkaa vastaan ja se on sille kaikki kaikessa.

Vihan logiikka ja tavallisten amerikkalaisten halveksunta eivät ole ainoat asiat, jotka sitovat oligarkian yhteen. Se on ainoa korvike jokaiselle moraaliseen, eettiseen tai älylliseen kiintopisteelle. Donald Trump'in impotentti, häpeällinen reaktio tappioonsa tarjosi vastustamattomia kiusauksia oligarkian useille sektoreille juhliä voittoa kilpailemalla jokaisen loukkaamisessa, joka oli kannattanut presidenttiä. Mutta pysyvä sota noin 74 miljoonaa muuta kansalaista vastaan on ennaltatuomittu lähestymistapa hallitsemiseen.

Demokraattinen puolue oli luvannut paluun jonkinlaiseen "normaaliin". Sen sijaan sen voitto antoi oligarkian useille osille mahdollisuuden määrittellä uudelleen ihmiset, jotka eivät osoita heille asiaankuuluvaa kunnioitusta "valkoisina valtiaina (white supremacists)", "kapinallisina" ja natseina - lyhyesti sanottuna jonkinlaisina rikollisina - sulkea heidät pois yhteisiltä viestintäalustoilta, pankkijärjestelmästä ja kenties jopa lentomatkestamisesta; ja asettaa lainvalvontaviranomaiset valvomaan heitä syytöksiin asettamiseksi. Ei kongressi eikä mikään valtion lainsäädäntöelin määrännyt mitään tästä. Pikemminkin Amerikan taloudellisen, kulttuurisen ja poliittisen organisaation useat osat käyvät tätä sotaa koordinoimattomasti, mutta lähes yksimielisesti.

Ehkä tärkeintä on, että he tekevät niin ajattelematta, miten sota ainakin noin 74 miljoonaa muuta kansalaista vastaan voisi loppua. Oligarkian yrityskomponenttien ihmiset näyttävät haluavan vain koristella haastamatonta valtaa, jolla on "valveutuneisuuden (wokeness) maine". Heille kivun aiheuttaminen vastustajilleen on ilo nautittaessa vallan kylkiäisiä. Biden'in perheen rikastuminen vuokraamalla pääsyä vaikutusvaltaan on tämän oligarkian malli.

Mutta ihmisillä, jotka jakavat tuon maineen – ei vain Antifan ja BLM:n ammattivallankumouksellisilla, vaan myös "valtavirran" rotu- ja sukupuoliaktivisteilla ja itsensä sellaisiksi nimittäneillä hyvekraateilla (virtue-crat) ruokahalu on yhtä vaihteleva kuin kyltymätönkin. Heille konservatiivisen Amerikan kasvojen hierominen ulosteissa on kaikki kaikessa. Twitter-videolla, jonka on katsonut 2,6 miljoonaa ihmistä, heitä kehoitetaan muodostamaan "kansalaisetsivien armeija" konservatiivien selville saamiseksi opettajien, lääkäreiden ja poliisien joukosta ja "ilmoittamaan heidät viranomaisille". Epäilemättä presidentti Biden'in vastustajien "kotiterroristeiksi" luonnehdinnan rohkaisemana mikä tahansa määrä "viranomaisia" ja yksityishenkilöitä löytää tilaisuuksia olla herroja niille, jotka eivät ole heidän makuunsa. Tämä takaa loputtomia yhteentörmäyksiä ja väkivallan kierteen.

Joseph Biden, Kamala Harris ja heidän virallisesti vastuullisiin tehtäviinsä nimeämät henkilöt ovat apparatsikkeja, jotka ovat tottuneet mielistelemään ja vetoamaan asemaansa. Heillä ei ole

taipumusta eikä kykyä suostutella oligarkian useampia osia sopimaan yhteisestä hyvästä tai ainakaan keskinäisestä väliaikaisesta järjestelystä (modus vivendi) - unohda konservatiivinen Amerikka. Tämä takaa, että he ratsastavat tiikereillä, joiden selästä he eivät edes yritä laskeutua.

Tällä hetkellä oligarkialla on mahtava joukko virallisia ja epävirallisia valtuuksia sulkea jokainen valitsemansa pois yhteiskunnan valtavirrasta. Poissulkemiset kuitenkin leikkaavat molempia puolia. Poikkeuksetta toisen karkottaminen tarkoittaa myös itsensä karkottamista. Google, Facebook ja Twitter ilmoittivat, että sulkisivat kaikki, joiden kanssa ovat eri mieltä, sellaisesta, josta oli tullut maailmanlaajuinen viestintäväline. Ne vahvistivat sitä tekemällä salaliiton kilpailijansa Parler'in tuhoamiseksi. Luulivatko he, että 74 miljoonaa amerikkalaista eivät löytäisi keinoja kommunikoida muualla? *Simon and Schuster* peruutti senaattori Josh Hawleyn (R-Mo.) kirjan, joka kritisoi viestintämonopoleja. Luulivatko sen virkamiehet tekevänsä muuta, kuin että lisäävät kirjan myyntiä ja siirtävät osan asiakkaistaan Hawley'n uudelle kustantajalle? Media tukahdutti hankalat uutiset tehokkaasti. Luulivatko he, että tämä estäisi valokuvia Black Lives Matter -ammattilaisista, jotka olivat Yhdysvaltain Capitol'iin kohdistuneen 6. tammikuuta tapahtuneen hyökkäyksen kärjessä, pääsemästä yleisöön?

Kaiken kaikkiaan oligarkian jäsenet, jotka aikovat siirtää konservatiivisen Amerikan yhteiskunnan nöyrystelijäksi, vetivät selkeän ja terävän linjan itsensä ja tuon Amerikan välille. Sanomalla konservatiivisille amerikkalaisille "nämä instituutiot ja yritykset ovat meidän, ei teidän", he vapauttivat konservatiivisen Amerikan moraalisisista velvoitteista heitä ja itseään kohtaan. Hylkäämällä konservatiivisen Amerikan he pakottavat konservatiivisen Amerikan hylkäämään heidät ja etsimään omaa tietään.

Selkeys, johtajuus ja ero

Ajatella konservatiivisen Amerikan ahdinkoa mahdollisuutena on yhtä liioittelevaa kuin Machiavellille oli aloittaa teoksensa *Prinssi* johtopäätös havaitsemalla, että "Mooseksen hyveen tuntemiseksi oli välttämätöntä, että israelilaiset olivat orjia Egyptissä ja Kooreksen hengen suuruuden tuntemiseksi, että meedialaiset sortivat persialaisia ja Theseuksen erinomaisuuden tuntemiseksi, että ateenalaiset hajoitettiin. Niinpä tällä hetkellä italialaisen hengen hyveen tuntemiseksi oli välttämätöntä, että Italia alennetaan olosuhteisiin, joissa se on tällä hetkellä. . ."

Machiavellin opetus on, että hänen mainitsemiensa tilanteiden *selkeys* ja sellainen selkeys kuin on konservatiivisessa Amerikassa vuoden 2020 vaalien jälkeen, on itsessään arvokas. Selkeys tekee kompromissi-illuusioista kestäättömiä ja osoittaa omavaraiseen toimintaan ainoana järkevänä tienä. Ihmiset voivat olla tai eivät ole, kuten hän kirjoitti, "kaikki valmiita ja halukkaita seuraamaan lippua, jos vain joku sen nostaa". Mutta varmaa on, että se, joka nostaa lipun, on ainoa vaihtoehto orjuudelle.

Mitä konservatiivisen Amerikan nykyisessä ahdingossa voisi tarkoittaa "lipun nostaminen?" Vaalipolitiikka on edelleen avoin lahjakkaalle, rohkealle, kunnianhimoiselle johdolle. Floridassa ja Etelä-Dakotassa kuvernöörit Ron DeSantis ja Kristi Noem ovat käyttäneet valtuuksiaan tehdäkseen tilaa erilaisille ja houkuttelevammille elämäntavoille kuin oligarkian kokonaan hallitsemisessa paikoissa. Myös Teksas ja Idaho houkuttelevat pakolaisia sellaisista paikoista kuin Kalifornia ja New York sellaisilla eroilla, joita heidän vaaleilla valitut virkamiehensä ovat pystyneet ylläpitämään. Tällaisiin valtioihin kohdistuva hallituksen ja yritysten painostus mukautua oligarkian normeihin, mikä varmasti kasvaa, on tilaisuus heidän virkamiehilleen johtaa väkensä kieltäytymistä mukautua selittämällä, miksi se on hyvä ja seisomalla henkilökohtaisesti tiellä. He voivat olla varmoja, että presidentti Kamala Harris ei määräisi liittovaltion joukkoja ampumaan valtion virkamiehiä kesken aborttiklinikoiden sulkemisen tai miesten poistamisen naisten vessoista.

Kauemmin kuin sukupolven ajan amerikkalaisten enemmistö on ilmaissut kasvavaa epäluottamusta ja vieraantumista vallanpitäjistä. *Vallanpitäjät, ei Donald Trump, saivat tämän tapahtumaan.* Tuo epäsuhtainen enemmistö, monin tavoin sukset ristissä omiensa kanssa, vaatii johtajuutta. Mielipidetutkija Patrick Caddell'in perusteellinen tutkimus amerikkalaisista äänestäjistä, jolle hän antoi nimeksi "We Need Smith", osoitti, kuinka teemat, jotka mahdollistivat vuoden 1939 elokuvan "Mr. Smith menee Washingtoniin" sankarille voittaa silloiset vallanpitäjät, ovat nyt entistäkin kiinnostavampia ja vetoavat suurempaan enemmistöön. Trump oli huono kopio herra Smith'istä.

Enemmän kuin koskaan yleisö 74 miljoonan Trump'ia äänestäneiden amerikkalaisten lisäksi kaipaa johtajuutta. Oligarkia yhdistyi mustamaalaamalla ja tukahduttamalla yhä voimakkaammin näitä surkimuksia. Jo 1900-luvun lopulla FBI ja jotkut armeijan ja oikeusministeriön yksiköt olivat päätelleet, että he ovat jotenkin rikollisia ja että olisi valmistauduttava kohtelemaan heitä sellaisina. Vuoden 2020 vaalien jälkeen vallan ottavan hallinnon virallinen kanta on, että kotimainen terrorismi "valkoisten valtioiden" legioonilta on ensisijainen uhka Amerikalle. Ei ihme, että lainsuojattomiksi nimetyt henkilöt vaativat suojelua.

Polku vaalijohtoon on suora. Kuka ikinä johtaisi surkimuksia ym., sen täytyy selittää syynsä ystävälle ja viholliselle, tehdä siitä omansa ja kasvattaa sitä johtamalla onnistuneita vastarinnan tekoja. .

Amerikkalaiset konservatiivit elävät yhä lisääntyvästi ikään kuin vihamielisen miehitysvallan alaisina. Kuka tahansa heitä johtaa, sen tulisi jäljitellä Charles de Gaulle'n vuoden 1941 *la réésistance* -sääntöä: pidättäydy yksilöllisistä ja spontaaneista teoista tai ilmaisuista, jotka tuottavat vain marttyyreja, mutta liity tuhansien joukkoon taisteluissa vihollisen aloitteiden

torjumiseksi, hänen otteensa heikentämiseksi vallasta ja valmistamiseksi tappioonsa. Niinpä vuonna 2024 presidentiksi haikaileva paljastaessaan narratiivia, jolla oligarkia kaappasi niin paljon valtaa Amerikassa, voisi johtaa miljoonia rikkomaan rajoituksia, joita on asetettu niille, jotka kieltäytyvät pitämästä maskia. Tai kun hän toteuttaa lainsäädännöllisiä ja oikeudellisia toimenpiteitä pakollisten rotuun ja sukupuoleen liittyvien herkkyyškoulutusten poistamiseksi, joille julkiset ja yksityiset työntekijät on alistettu, hän voisi järjestää tietyn sektorin työntekijät yksimielisesti pysymään niistä poissa protestina. Heitä kaikkia ei voida erottaa eikä estää.

Tällainen suostutteleva mahdollinen presidentti, tai presidentti yleensä, voisi saattaa päätökseen prosessin, joka alkoi noin vuoden 2010 alusta republikaanisen puolueen muokkaamiseksi sellaiseksi, kuin mitä Caddell'in herra Smith olisi personoinut.

Vaalipolitiikka on kuitenkin se helppo osa. Suuryhtiöt, yksityiset ja osittain yksityiset instituutiot, kuten koulut, kustantamot ja media, ovat oligarkian syvimät perustukset. Näiden tultua vihamielisiksi konservatiivisilla amerikkalaisilla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin asuttaa omansa. Se ei ole ollenkaan mahdotonta.

Itsemme lajitteluun samanhenkisiin ryhmiin on ollut osa Amerikan DNA:ta vuodesta 1630, jolloin Roger Williams johti seuraajansa Massachusetts'ista perustamaan Providence Plantations'in. 1800-luvulla mormonit jättivät epäystävällisen ympäristön perustaakseen omat siirtokuntansa. Vuodesta 1973 amerikkalaiset, jotka uskovat syntymättömien lasten ihmisyyteen, ovat suurelta osin lakanneet avioitumasta niiden kanssa, jotka eivät siihen usko. Kukaan ei päättänyt sitä. Se on toisistaan erkanevien kulttuurien logiikassa.

Kun Amerikkalaisen ala-asteen ja toisen asteen koulutuksen toimintahäiriöt kävivät tuskallisen ilmeiseksi, kaikkien rotujen vanhemmat ovat paenneet julkisista kouluista niin nopeasti kuin pystyvät. Yritykset ovat paenneet Ruostevyöhykkeeksi kutsutulta Aurinkovyöhykkeeltä sukupolvien ajan. Kun demokraattiset kuvernöörit ja pormestarit käyttivät COVIDia elämän vaikeuttamiseen lainkäyttöalueillaan, ihmiset muuttivat niiltä pois. Kun Twitterin konservatiivien sensuurista tuli kiistaton, niin Parler lisäsi asiakkaita päivittäin sadoilla tuhansilla. Facebook'in ja Twitter'in osakkeet laskivat 50 miljardia dollaria viikossa. Paljon enemmän erottelua seuraa Amerikan erkanevista kulttuureista.

Kun konservatiivinen Amerikka lajittelee itsensä pois oligarkian sosiaalisista perustoista, se ehkä pystyy palauttamaan jotakin, mikä oli ollut olemassa tasavallan alaisuudessa. Tosiasiassa kahden hallinnon olisi opittava elämään rinnakkain nykyisten rajojen sisällä. Tällä hetkellä se voi olla paras ja vapain mahdollinen järjestely Yhdysvalloille.